

EEN HUIS ALS EEN VITRINEKAST VOL VRIENDEN

In de interieurs van anderen houdt fotograaf Mieke Verbijlen van rommel en beweging, maar haar eigen appartement voelt soms iets té vol aan. Ze wil graag ontspullen, om een vrijer leven toe te laten, maar dan schiet de verzamelaar in haar weer wakker.

Door **Maya Toebat** Foto's **Mieke Verbijlen**

Een woonplek is als een tijdcapsule. Je eet, slaapt, droomt, kortom: je leeft er. En als je die plek verlaat, laat je ook een stukje van jezelf achter. Dat gevoel overviel fotograaf Mieke Verbijlen toen ze enkele jaren geleden naar een ander appartement verhuisde in Antwerpen. "Die verhuizing deed pijn", zegt ze. "Mijn vorige appartement had iets van een oude film. Het was sjofel, maar dat was er ook net mooi aan. Bovendien was het gelinkt aan een periode waarin ik heel gelukkig was en leek het alsof ik die tijd afsluit."

Zo'n capsule van geluk wou ze alleen maar inruilen voor een plek die het potentieel had om minstens evenveel te betekenen. "Ik hoorde van een appartement dat vrijkwam. Het duurde even voor ik het te zien kreeg, omdat de bewoonster niet zo makkelijk mensen uitnodigde, maar volgens een vriendin was het iets voor mij. Wat mij vooral aansprak, waren de vriendelijke huisbazen, het patroon in de parketvloer, de cirkelvormige indeling van de ruimtes en het feit dat de huurprijs een stuk goedkoper was. Toch zou ik niet in eender welk appartement kunnen wonen, zelfs niet voor de helft van de prijs. Je moet het voelen. En dat was hier het geval."

Een bed in ruil voor een chocoladetaart

— Als kind had Mieke in haar slaapkamer enkele planken met "rommetjes", zoals zeepjes en badparels. Het is het enige interieurelement uit haar ouderlijke huis dat sindsdien telkens mee verhuist. Van de bakjes vol gekleurde zeepresten in de gang tot de kleine figuurtjes in het boekenrek, het zijn de kleine accenten die een huis tot een huis maken. "Omringd door de vertrouwde spullen waarvan ik hou, kan ik helemaal mezelf zijn", beseft ze. "Ik word veertig,

mus de meeste dingen draag ik al een tijd mee. Ik geloof ook dat een interieur moet groeien. Als je verhuist en alles in een keer koopt, voelt een plek prefab aan. Je ontdekt toch pas gaandeweg wat je nodig hebt?"

Zowat alle spullen in haar appartement zijn tweedehands of gemaakt door vrienden. Samen vormen ze een eigenzinnige compositie, die ook gewoon beter in haar budget past. "Ik heb veel schilderijen en tekeningen gekregen van vrienden. De salontafel is gemaakt door mijn ex, het bed door een vriend, in ruil voor een chocoladetaart, en de eettafel en het gemarmerde plankje in de slaapkamer zijn creaties van twee meubelmakers in ruil voor foto's van hun huis."

Verschilderde soorten rommel

— Geregeld krijgt Mieke de vraag om interieurs te fotograferen, of ze merkt zelf een bijzondere woning op. Dat zijn vaak huizen vol met spullen en verhalen. Nochtans heeft ze in haar eigen woning niet graag dat er te veel staat: "Ik vind het nu al te vol. Dat voel een beetje als ballast. Ik ben eens bij iemand geweest die maar twee vorken had, twee borden enzovoort. Dat gaf gemoedsrust. Soms fantaseer ik over 'ontspullen', wat vrijer te leven en af en toe een periode naar het buitenland te gaan. Anderzijds komen veel voorwerpen uit mijn verzameling ook van pas. Zo ben ik nu met een vriendin een boek aan het maken over een huis waarin alleen kinderen wonen. Voor de styling kan ik neuzen in mijn bakjes vol gekleurde tandenborstels en gommen."

"Ik denk dat ik kritischer ben voor mijn eigen huis. Een onbekend huis is meer een ontdekkingstocht, die verrassingsfactor valt hier weg." Terwijl andersom rommel zijn charme heeft, stoort je in je eigen huis sneller aan rondslingerende afwas, vindt ze. "Het is paradoxaal: in mijn interieur zal ik vaker iets verleggen, maar aan anderen vraag ik expliciet om niet te veel op te ruimen. En te ordelijk huis is maar saai. Met een laptop of boek op tafel leeft het interieur meer. Er bestaan natuurlijk wel verschillende soorten rommel. Rondzwerende boodschappen storten me meer dan een tafel waaraan niet gegeten is. Die compositie kan juist heel mooi zijn."

rende afwas, vindt ze. "Het is paradoxaal: in mijn interieur zal ik vaker iets verleggen, maar aan anderen vraag ik expliciet om niet te veel op te ruimen. En te ordelijk huis is maar saai. Met een laptop of boek op tafel leeft het interieur meer. Er bestaan natuurlijk wel verschillende soorten rommel. Rondzwerende boodschappen storten me meer dan een tafel waaraan niet gegeten is. Die compositie kan juist heel mooi zijn."

Op zoek naar het verandagevoel

— Mieke is geobsedeerd door licht en het weerbericht. "Zonlicht maakt alles beter. Daar moet veel voor wijken. Zo wisselde ik in mijn vorige appartement de slaapkamer en de woonkamer om van die laatste de lichtste kamer te maken. De zetel heb ik onlangs ook verplaatst naar het midden van de woonkamer en naar het raam gericht. Ik krijg er een verandagevoel en moet in de zomer zelfs mijn gordijnen sluiten tegen de hitte. Maar het weidse uitzicht, zonder inkijk, is ongevoelbaar."

Een fotogenieke zonnestaal in huis doet zo'n deugd, juist omdat het geen evidentie is. Die onvoorspelbaarheid geldt ook voor de andere bewoners die er rondlopen. Ook hen brengt Mieke steeds vaker in beeld. "In het begin vond ik het te direct om de katten te fotograferen, maar de laatste tijd zoek ik die ontmoetingen vaker op. Een huis leeft en dat mag je ook zien op de foto's. Daarom deel ik op Instagram vooral foto's van mijn interieur waarop mijn katten Teddy en Minnie staan. Mensen met kinderen fotograferen de hele tijd hun kroost, maar bij mij brengen de katten leven in huis. Alleen doen ze zelden wat ik wil (*lacht*). Ik wacht al dagen om Teddy te fotograferen terwijl hij in de zon op de zetel ligt, maar dat heb ik niet in de hand."

Linkerpagina.

De eettafel is gemaakt door Tine Colen en Jan Van Goethem.

Rechterpagina.

Achter de deur is een ingebouwd boekenrek verborgen. Het ingekaderde uitzicht is van Lutgart De Meyer en de drie keramieken beeldjes er naast zijn van Renilde De Peuter. Verder staan er tussen de boeken enkele minuscule poppetjes die Mieke kreeg van fotograaf Ksenia Gallaeva en van Gina Namkung, een vriendin uit Albuquerque.

In de slaapkamer hangen een aquarel van Ruth van Haren Noman en een tekening van haar zoon Tobias Hepleke Zijlstra.

Op het witte kastje: De spiraallamp is een designstuk van Ingo Maurer, een eBay-vondst die al lang meegaat.

"Mijn mooiste jurk hang ik aan de deur. Er zijn niet zoveel gelegenheden waarop ik ze kan dragen en zo kan ik ze wat vaker zien."

De glazen salontafel is een creatie van Miekex ex. Het glas laat haar om mintentoelstellingen te maken.

OVER HET GEZINSLEVEN MET KATTEN

"Ik heb nooit kinderen gewild, maar als ik mijn vriendinnen hoor vertellen over hun kinderen, denk ik soms: ja, dat ken ik van mijn katten. Ook ik kan niet zomaar urenlang wegblijven van huis: die twee beestjes zijn volledig afhankelijk van mij, en ze verdienen het beste. Zij zijn er ook altijd voor mij."

Toen Minnie al bijna 9 jaar bij Mieke was, kwam Teddy erbij en werd de zorg voor de katten complexer. "Mijn toenmalige lief en ik hadden het al vaak gehad over een tweede kat, en er al veel over gelezen, maar we wisten niet of Minnie dat wel leuk zou vinden. Op een dag kwam Teddy dan toch op ons pad: we verbleven voor een trouwfeest in een toffe Airbnb en het moest lukken dat daar net een nest kittens was. Op Teddy werden we meteen verliefd. We hebben hem toen niet meegenomen naar huis, maar zijn hem drie weken later gaan halen. Ik heb de twee katten helemaal volgens het boekje met elkaar in contact gebracht: eerst opgesplitst in huis, dan met een kier waardoor ze elkaar zagen enzovoort. Maar Minnie haat Teddy. Hij loopt nog maar voorbij of ze is al aan het blazen. Er zijn nog altijd periodes waarin ik ze 's nachts opsplits: Teddy in de woonkamer, Minnie in de slaapkamer, zodat ze nog eens ongestoord bij mij kan liggen. Omdat het voor niemand leuk is als ze elkaar op de zenuwen werken."

"Had ik het geweten dat het zo zou lopen, dan had ik Teddy niet in huis gehaald. Maar intussen ben ik wel aan hem gehecht: hij is zo'n grappige kat. Het is jammer dat Minnie niet meer voor hem openstaat. Ze is een omaatje dat met rust gelaten wil worden."

"Als ik op reis ga, heb ik graag dat er iemand komt logeren bij de katten. Maar dit is geen evident duo voor een oppas. Intussen is Teddy bijna twee jaar oud en sinds hij er is, ben ik nog niet lang weggegaan."

OVER HET FANTASTISCHE VERSTANDS- HUWELIJK MET DE IKEA-SOFA

"Ik vind een zetel het moeilijkste meubelstuk dat er is, al zeker in een huis met katten. Ik ken veel mooiere zetels dan degene die ik heb. Toch ben ik er heel tevreden mee. Het model (*Ektorp van Ikea, red.*) was me opgevallen in een eerdere woonreportage in

De Standaard Magazine, over het appartement van ontwerpster Keti Toloraia. Het oogt op zich wat rustiek, maar in de juiste combinatie is het wel tof, bedacht ik. 'Marktplaats' en '2dehands.be' staan daar vol van!" zei een vriendin. En effectief, ik heb een tweedehandsexemplaar gevonden voor een heel goede prijs, dat de verkopers ook nog eens zelf naar mij gebracht hebben. Ik had er zo weinig geld aan uitgegeven, dat ik dacht: ik zie nog wel of ik 'm echt leuk vind. Maar hij zit zo goed! Ik had gedacht dat Teddy er niet aan zou krabben, maar dat doet hij helaas wel."

De roze vaas uit klei kreeg Mieke van kunstenaar Bernadette Zdravil in ruil voor foto's. "De papieren bloemen kocht ik bij Wilder. Ze blijven het hele jaar goed en zijn niet giftig voor katten."

